

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET HOF
VAN 22 OKTOBER 1975 ¹

National Carbonising Company Limited
tegen **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

Zaak 109-75 R

In de zaak 109-75 R,

NATIONAL CARBONISING COMPANY LIMITED, gevestigd te Fullarton Lodge, Mansfield, Nottinghamshire, ten deze vertegenwoordigd door A. P. Graham-Dixon, Queen's Counsel, Inner Temple en Gray's Inn, C. W. Bellamy, Barrister, Gray's Inn, en A. G. Ground, Solicitor bij Linklaters en Paines, te Londen, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Elvinger en J. Hoss, advocaten aldaar, 84, Grand'Rue,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Temple Lang, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur M. Cervino, Gebouw CFL-Gare,

verweester,

en

NATIONAL COAL BOARD, gevestigd te Hobart House, Grosvenor Place, London, ten deze vertegenwoordigd door C. Dehn, Queen's Counsel, Gray's Inn, D. Vaughan, Barrister, Inner Temple, en R. Cowles, Solicitor te Hobart House, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, Rue Philippe II nr. 34b,

intervenient,

geeft

DE PRESIDENT VAN HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

de navolgende

¹ - Procestaal: Engels.

BESCHIKKING

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat National Carbonising Company (hierna te noemen „NCC”) de volgende voorstelling van zaken heeft gegeven, welke niet in essentie is weersproken;

dat zij een in Engeland gevestigde vennootschap is, die zich onder meer bezighoudt met de produktie van cokes in twee harer bedrijven te Barnsley en Rotherham;

dat dit produkt wordt verkocht onder het merk „Rexcoke” en geschikt is voor huisbrand;

dat NCC alle benodigde steenkool betreft van de National Coal Board (hierna te noemen „NCB”) die voor de hele steenkoolproduktie in het Verenigd Koninkrijk in feite een monopolie heeft en 95 % van alle in dit land gebruikte steenkool verkoopt;

dat NCB een volledige dochteronderneming, de National Smokeless Fuels Ltd. (hierna te noemen „NSF”), bezit, welke een reeks rookloze vaste brandstoffen produceert, waaronder brandstoffen voor huisbrand;

dat de markt voor huisbrandcokes in het Verenigd Koninkrijk in 1974-1975 globaal als volgt tussen NCC en NSF was verdeeld:

NSF: 88 %,
NCC: 9 %,
Overigen: 3 %.

dat de steenkoolprijs sedert 1973 sterk is gestegen;

dat de verkoopprijs van NCB aan NCC dienovereenkomstig is gestegen;

dat deze stijging echter voor een deel werd gereduceerd door een korting van de door NCC van NCB betrokken cokeskolen, gebruikt voor de fabricage van in het Verenigd Koninkrijk verkochte huisbrandcokes;

dat NCC niet in staat schijnt te zijn huisbrandcokes tegen een hogere prijs te verkopen dan de prijs voor hetzelfde soort produkt dat door NSF, de belangrijkste verkoper in het Verenigd Koninkrijk, in de handel wordt gebracht;

dat zelfs met de kortingen op de prijs voor steenkool en enkele verhogingen van de verkoopprijs voor huisbrandcokes de twee bedrijven van NCC sinds ongeveer april 1975 aanzienlijke verliezen hebben geleden;

dat reeds is besloten tot sluiting van deze bedrijven, met een verlies van rond 650 arbeidsplaatsen, tenzij NCC door onmiddellijke maatregelen in staat zou worden gesteld om huisbrandcokes weer winstgevend te kunnen fabriceren en verkopen;

dat NCC beweert dat de prijzen van NSF voor huisbrandcokes op instigatie van de Britse regering kunstmatig laag zijn gehouden;

dat zij ten deze verwijst naar een onderhoud tussen de voorzitter van NCB en de directeur van NCC op 9 juni 1975 en naar een briefwisseling tussen NCC en de minister van Energiezaken in juni en juli 1975;

dat zij tevens verwijst naar het door NCB per 31 maart 1975 afgesloten en in juli 1975 uitgebrachte jaarverslag;

dat in dit verslag wordt gezegd: „Wij hebben eveneens de weerslag onder-

vonden van het nationaal beleid inzake de prijzen voor huisbrandcokes en briketten, als gevolg waarvan deze activiteiten thans niet meer renderen en onvoldoende middelen opleveren om de installaties op dit gebied in bedrijf te houden. Het negatief effect van de binnenlandse prijsbeperkingen is tijdens het verslagjaar opgevangen door belangrijke verkopen uit voorraad”;

dat op 21 juli 1975 de raadslieden van NCC de kwestie hebben voorgelegd aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen met verzoek na te gaan:

1. of de toepassing door NCB van de lage prijzen voor huisbrandcokes een bij artikel 60, lid 1, verboden gedraging met betrekking tot de prijzen oplevert, en met name een oneerlijke concurrentiepraktijk, daar het hier gaat om een tijdelijke of plaatselijke prijsverlaging welke strekt tot het verkrijgen van een monopoliepositie op de gemeenschappelijke markt;
2. of de prijsverhogingen van NCB voor steenkool gebruikt voor de vervaardiging van exportcokes, een discriminerende praktijk in de zin van artikel 60, lid 1, opleveren, met name omdat NCC aldus wordt gedwongen de verkoopprijzen van haar produkten in de andere Lid-Staten te verhogen;
3. of, in het licht van de aldus beschreven situatie, NCB — die volgens NCC een overheersende positie inneemt welke hem aan een daadwerkelijke mededinging op een belangrijk gedeelte van de gemeenschappelijke markt onttrekt — deze positie gebruikt voor doeleinden, strijdig met de doelstellingen van het Verdrag in de zin van artikel 66, lid 7;
4. of de Commissie spoedmaatregelen onder artikel 67 dient te nemen op grond dat het optreden van de Britse Regering tot beperking van de prijzen voor vaste huisbrandstoffen een merkbare terugslag teweeg zou kunnen brengen in de concurrentieverhoudingen van de kolennijindustrie;
5. of de Commissie in deze omstandigheden spoedmaatregelen dient te ne-

men tot vaststelling van de prijzen krachtens artikel 61;

6. of, gelet op de omstandigheden en in het licht van artikel 61 en van het Verdrag in zijn geheel, de Britse regering onrechtmatig handelt door te trachten NCB te beletten zijn prijzen voor huisbrandcokes te verhogen;
7. of de Commissie haar bevoegdheden, met name die ex hoofdstuk 3 van het Verdrag, kan en zou moeten aanwenden om NCC financiële steun te verlenen;

dat de Commissie bij brief van 12 september 1975 het volgende aan NCC heeft doen weten:

„Mijne heren,

Naar aanleiding van Uw brief van 21 juli 1975, waarbij U ons mededeling doet van Uw moeilijkheden om de produktiekosten van huisbrandcokes te dekken, merkt de Commissie op dat de National Coal Board alleen korting verleent op de prijs van cokeskolen, voorzover de daarmee gefabriceerde huisbrandcokes binnenslands blijft. Daar een dergelijke korting in strijd is met de beginselen en bepalingen van het EGKS-Verdrag, heeft NCB op aandringen van de Commissie toegezegd de kortingregeling als volgt te wijzigen: de korting zal op dezelfde voet als voorheen worden verleend doch zal gelden voor alle cokeskolen, gebruikt voor de produktie van huisbrandcokes welke is bestemd voor verkoop binnen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap. Aldus kan een gunstiger prijs/winstverhouding worden verkregen bij de afzet van huisbrandcokes in de andere Lid-Staten. Deze kortingregeling treedt onmiddellijk in werking.

Wij menen echter onder Uw aandacht te moeten brengen dat alle verkopen in de Lid-Staten der Gemeenschap in beginsel zijn gebonden aan gepubliceerde prijschalen. Ingevolge artikel 60, lid 2, sub b, EGKS-Verdrag mag alleen een aanpassing plaatsvinden aan lagere prijzen van concurrenten ter plaatse van de levering.

Indien U in het buitenland een hogere prijs wilt toepassen, zult U derhalve een dienovereenkomstige prijschaal moeten publiceren. U kunt die prijs binnen de grenzen van beschikking nr. 72/443/EGKS (PB nr. L 297 van 30. 12. 1972, blz. 45) echter wel aanpassen aan elke door de concurrenten toegepaste lagere prijs ter plaatse van de levering.

Of NSF in tegenstelling tot Uw bedrijven in staat is geweest om bij haar transacties met huisbrandcokes in het tweede kwartaal tot bevredigende resultaten te komen, is momenteel nog in onderzoek. Van de uitslag hiervan, evenals van nadere stappen die wij eventueel in overweging zouden nemen, zullen wij U zo spoedig mogelijk op de hoogte stellen.

Hoogachtend,

J. Vergès
Directeur”

dat de raadslieden van NCC op 15 september onder meer het volgende op deze brief hebben geantwoord:

„Wij zeggen de Commissie gaarne dank voor haar optreden ten deze dat in zekere zin een compensatie biedt voor de verliezen van de cokesfabrieken van onze cliënte.

Helaas zal echter de bedoelde verruiming van de door NCB verleende korting op zichzelf, zonder verhoging der korting, geen soelaas verschaffen voor de exploitatie van de fabriek te Barnsley en te Rotherham, zodat een sluiting van deze fabrieken nog steeds niet is uitgesloten...

De moeilijkheden van onze cliënte zijn te herleiden tot de kernvraag, of de aanzienlijke verandering sinds 1 april 1975 tussen enerzijds de verhouding cokesprijzen/productiekosten en anderzijds de prijzen van huisbrandcokes en de consequenties daarvan, voortkomt uit misbruik door NCB van zijn overheersende positie, hetgeen een overtreding oplevert van artikel 66, lid 7, en derhalve uit een oneerlijke prijspolitiek, hetgeen overtreding oplevert van artikel 60, lid 1”;

dat NCB op 17 september met NCC contact heeft opgenomen over de mogelijkheid tot overname van één of zelfs beide cokesfabrieken van NCC;

dat teneinde NCC tijd voor beraad te laten, NCB de British Steel Corporation zou hebben overreed haar behoefte aan industriecokes gedurende een maand bij NCC in plaats van NCB te dekken, hetgeen NCC enig respijt heeft gegeven;

dat de door NSF in het Verenigd Koninkrijk toegepaste prijzen voor huisbrandcokes per 1 oktober 1975 zijn verhoogd met £ 2,30 per ton;

dat een verhoging van de door NCB toegepaste tonprijs voor cokeskolen met £ 1,40 eveneens op 1 oktober zou ingaan;

dat de Commissie op 25 september NCC heeft medegedeeld dat NCB bereid was bij wijze van gunst cokeskolen tot 15 oktober nog tegen de oude prijs aan NCC te leveren, in afwachting van een besluit dat de Commissie op of vóór die datum zou nemen;

dat NCC daarop heeft doen weten dat ook al zou deze gunst permanent worden verleend, de fabrieken te Rotherham en te Barnsley zelfs bij optimistische ramingen omtrent de uitvoer van huisbrandcokes en de verkoopopbrengst van teerproducten niet in bedrijf zouden kunnen worden gehouden;

dat NCC voorts heeft opgemerkt dat een besluit tot stillegging van de betrokken cokesfabrieken zeer aanstaande was;

dat tijdens een vergadering bij de Commissie op 15 oktober aan de vertegenwoordigers van NCC is medegedeeld dat na voorlopig onderzoek het bevoegde directoraat der Commissie van oordeel was dat NCB geen misbruik had gemaakt van zijn overheersende positie, maar dat de Commissie nog geen beschikking of aanbeveling had opgesteld;

Overwegende dat NCC bij verzoekschrift, ingeschreven ter griffie van het Hof op

16 oktober 1975, heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

1. Te verstaan dat de Commissie met betrekking tot de door verzoekster genoemde aangelegenheden een beschikking dient te geven en/of aanbeveling dient te doen, en bijgevolg
2. Te verstaan dat de Commissie bij wege van beschikking en/of aanbeveling zal vaststellen dat
 - i) NCB de beginselen en bepalingen van het EGKS-Verdrag heeft geschonden door een met artikel 60 strijdige prijspolitiek toe te passen en gebruik te maken van zijn overheersende positie op de markt voor huisbrandcokes voor doeleinden die indruisen tegen artikel 66 en tegen de algemene doelstellingen van het EGKS-Verdrag;
 - ii) NCB zodanige handelwijze dient te staken en
 - iii) NCB door hetzij een verlaging van zijn verkoopprijs voor cokeskolen aan NCC, hetzij een verhoging van de verkoopprijs van NSF voor huisbrandcokes binnen het Verenigd Koninkrijk, hetzij een combinatie van beide, dient te zorgen dat de produktie van huisbrandcokes voor verkoop in het Verenigd Koninkrijk winstgevend wordt op het prijspeil van NCB voor cokeskolen en op het prijspeil van NSF voor huisbrandcokes;
 - iv) de Britse Regering heeft gehandeld in strijd met de artikelen 4, 61, 67 en 86 EGKS-Verdrag door NCB te beletten de prijs van huisbrandcokes in het Verenigd Koninkrijk te verhogen en de kortingregeling voor cokeskolen uit te breiden tot naar andere Lid-Staten geëxporteerde huisbrandcokes;
 - v) de Britse Regering zodanige handelwijze dient te staken en met name zich ervan dient te onthouden NCB een met het EGKS-Verdrag strijdig beleid op te dringen of trachten op te dringen;
3. Te verstaan dat de Commissie deze beschikking en/of aanbeveling zal

richten tot NCB en de Britse Regering;

4. De Commissie te verwijzen in de kosten van het geding;

Overwegende dat *verzoekster NCC* op dezelfde datum bij afzonderlijke akte een verzoek om voorlopige maatregelen heeft ingediend overeenkomstig artikel 39 EGKS-Verdrag en artikel 83 van het Reglement voor de procesvoering;

dat verzoekster, met een beroep op het spoedeisende van de zaak en het onherstelbare van de schade, het Hof vraagt bij wijze van voorlopige maatregelen te beschikken

1. dat de Commissie een beschikking of aanbeveling geeft waarbij NCB verplicht wordt om door hetzij een verlaging van zijn verkoopprijs voor cokeskolen aan NCC, hetzij een verhoging van de verkoopprijs van NSF voor huisbrandcokes binnen het Verenigd Koninkrijk, hetzij beide, terstond te zorgen dat, zolang het Hof zich niet heeft uitgesproken op het beroep van NCC ex artikel 35, NCC in staat is haar produktie van huisbrandcokes in haar bedrijven te Barnsley en Rotherham op een economische voet voort te zetten, en dat de Commissie zodanige beschikking en/of aanbeveling richt tot NCB;
2. Subsidiar, dat zolang het Hof zich niet heeft uitgesproken op het beroep van NCC ex artikel 35, NCB zich terstond onthoudt van een zodanig prijsbeleid voor cokeskolen en huisbrandcokes dat voor NCC de produktie van huisbrandcokes voor verkoop in het Verenigd Koninkrijk onrendabel is;
3. dat de Commissie wordt verwezen in de kosten van het geding;

Overwegende dat de *Commissie* op voornoemde brief van 21 juli 1975 van verzoekster heeft geantwoord bij een, door W. Schlieder ondertekende, brief van 16 oktober 1975, waarin onder meer wordt gezegd:

„De Commissie wil aannemen dat een onderneming, die op grond van een

overheersende positie voor de produktie van een grondstof (in casu cokeskolen) de levering van die grondstof aan fabrikanten van afgeleide produkten (in casu cokes) kan controleren en die zelf in concurrentie met haar eigen afnemers deze produkten eveneens vervaardigt, van deze positie misbruik kan maken door zo te werk te gaan dat de concurrentie van haar afnemers op de markt dier produkten wordt uitgeschakeld.

De Commissie geeft toe dat op de onderneming met de overheersende positie in dat geval de verplichting kan rusten haar prijzen dusdanig aan te passen dat een redelijk efficiënt werkende fabrikant van bedoelde afgeleide produkten in staat is voldoende winst te maken om op lange termijn te blijven bestaan.

Nochtans mag niet worden verondersteld dat deze beginselen telkens gelden voor elk afzonderlijk afgeleid produkt, indien de onderneming een reeks afgeleide produkten maakt, waarvoor uiteenlopende prijzen kunnen worden verkregen”;

dat de Commissie tot staving van deze stelling verder in haar brief betoogt dat de prijzen en produktiekosten van huisbrandcokes als onderdeel van de gehele cokesproduktie niet los kunnen worden gezien van de prijzen en produktiekosten van andere cokessoorten van dezelfde ondernemingen, daar elke soort cokes wordt geproduceerd vanuit hetzelfde basisprodukt in dezelfde cokesovens en volgens in wezen gelijke fabricagemethoden;

dat de Commissie opmerkt dat verzoekster zelf in de loop van de jaren 1971-1975 in haar beide bedrijven afwisselend industriecokes en huisbrandcokes is gaan produceren;

dat verzoekster als gevolg van de sterk gedaalde vraag naar industriecokes heeft getracht de afzet van huisbrandcokes op te voeren;

dat NCB in het Verdrag nergens wordt verplicht zijn prijzen zodanig aan te pas-

sen dat het bij een afnemende vraag naar industriecokes voordeliger wordt huisbrandcokes te produceren;

dat bij de bestaande concurrentieverhoudingen in het Verenigd Koninkrijk NCB zelf in een situatie verkeerde waarin het zeer moeilijk was de prijs van cokeskolen voor de produktie van huisbrandcokes te verlagen of de prijs van het eindprodukt te verhogen;

dat de Commissie bovendien, na een analyse van de raming van NSF voor het boekjaar 1975/1976 en van de werkelijke uitgaven en inkomsten van deze onderneming over de maanden april-juni 1975, tot de conclusie komt dat het voor een cokesfabrikant niet onmogelijk is op lange en middellange termijn in het kader van NCB's prijsbeleid redelijke winstgevend te werken;

dat volgens de Commissie voor NCB derhalve geen verplichting uit hoofde van het Verdrag bestond om de winstmarge voor huisbrandcokes te verhogen ter compensatie van de gevolgen van een dalende afzet van industriecokes in een tijdvak van economische moeilijkheden;

dat de Commissie haar brief aldus beëindigt: „een en ander in aanmerking genomen, meent de Commissie niet dat NCB het Verdrag schendt”;

Overwegende dat de *Commissie* bij telexbericht, ingeschreven ter griffie van het Hof op 17 oktober 1975, melding maakt van deze brief van 16 oktober alsmede van de mogelijkheid van voorlopige maatregelen;

Overwegende dat *NCB* bij telexbericht, ingeschreven ter griffie van het Hof op 20 oktober 1975, heeft verzocht in het geding te interveniëren, waarbij *NCB* wees op zijn „wezenlijk en geldig” belang bij een afwijzing van *NCC's* verzoek om voorlopige maatregelen alsmede op de onmogelijkheid voor de rechter om aan dit verzoek gevolg te geven zonder *NCB* te hebben gehoord;

dat NCB bij telexbericht, ten zelfden dage ingeschreven ter griffie van het Hof, zijn betoog nader heeft ontwikkeld;

dat dit betoog alsnog is weergegeven in een tweede, op 20 oktober 1975 ingekomen telexbericht;

dat NCB heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

1. NCB toe te staan te interveniëren;
2. Het verzoek van NCC tot voorlopige maatregelen af te wijzen;
3. Subsidiair, NCC voldoende zekerheid te doen stellen ter dekking van de eventuele verliezen van NCB bij toewijzing van de gevraagde maatregelen;
4. NCC te veroordelen tot de door NCB gemaakte kosten;

Overwegende dat het dienstig is om, gelet op de reeds gegeven uiteenzettingen in het feitenrelaas, de door partijen bij de schriftelijke behandeling voorgedragen argumenten te ordenen en samen te vatten;

Overwegende ten eerste dat partijen van mening verschillen over het spoedeisende van de te nemen maatregelen en het onherstelbare van de door NCC geleden schade;

dat NCC met name stelt dat bij de nieuwe kost- en verkoopprijsverhoudingen voor de betrokken produkten, dat wil zeggen wanneer de tijdelijke regelingen op 31 oktober vervallen, het exploitatieverlies voor de twee fabrieken van huisbrandcokes £ 559 000 per kwartaal zal belopen;

dat voor een sluiting van de fabrieken per 31 oktober 1975, op 23 oktober 1975 een aanvang zou moeten worden gemaakt met de definitieve en onherstelbare stillegging;

dat het onherstelbare van het proces is gelegen in de afkoeling van de ovens, waardoor de bakstenen mantel springt;

dat het stilleggen en onbruikbaar worden van deze installaties een onherroepelijk

verlies betekent van ongeveer 4 miljoen pond;

dat voorts, bij de huidige moeilijke situatie op de arbeidsmarkt, een 650 arbeidsplaatsen zullen wegvallen;

dat de *Commissie* weliswaar toegeeft dat voorlopige maatregelen dringend noodzakelijk zijn om NCC een onherstelbare schade te besparen, doch opmerkt dat deze maatregelen dan ook zouden moeten gelden voor alle ondernemingen die zich in gelijke bedrijfsomstandigheden als NCC bevinden, en dat de aanzienlijke kosten van al deze maatregelen uiteindelijk zouden neerkomen op NCB;

dat NCB erop wijst dat NCC reeds rond 26 september wist dat NCB's toezegging jegens de Commissie op 15 oktober 1975 zou aflopen, doch eerst op deze laatste datum met haar verzoek kwam;

dat NCC aldus zelf de urgentietoestand heeft geschapen, waarop zij zich in extremis beroept;

dat toepassing van de gevraagde spoedmaatregelen op alle lotgenoten van NCC, NCB op een ad £ 465 000 per twee weken te ramen inkomstenderving zou komen te staan;

dat over eenzelfde tijdvak het exploitatieverlies van NCC op de ovens te Rotherham en Barnsley nog geen £ 30 000 zou bedragen;

Overwegende dat partijen van mening verschillen over de bevoegdheid van de rechter in kort geding om voorlopige maatregelen te gelasten;

dat NCC opmerkt dat artikel 39 EGKS-Verdrag en artikel 83 van het Reglement voor de procesvoering het Hof de bevoegdheid geeft voorlopige maatregelen te gelasten totdat het zich heeft uitgesproken op het beroep wegens nalaten, bedoeld om een onrechtmatig stilzitten van de Commissie ten aanzien van beeerde verdragsschendingen te doen vaststellen;

dat de *Commissie* meent dat het Hof op grond van voornoemde bepalingen zelf „alle nodige andere voorlopige maatregelen” kan voorschrijven, en wel zulks, naar het voorkomt, jegens eenieder, dus in casu eventueel ook jegens NCB;

dat de *Commissie* haar impliciete bevoegdheden om bijvoorbeeld uit hoofde van artikel 66, lid 7, voorlopige maatregelen te nemen, slechts zou gebruiken, indien het Hof haar dit gelast;

dat zij zich ten deze refereert aan het oordeel van de rechter in kort geding;

dat zij echter verklaart dat, om een overheersende onderneming met de kosten van zodanige voorlopige maatregelen te belasten, wel een bijzondere rechtvaardiging is vereist;

dat zij in dit verband herinnert aan verschillende precedentes op het stuk van voorlopige maatregelen;

dat zij zich bereid verklaart elke voorlopige maatregel te nemen welke door het Hof wordt gelast, zelfs in een procedure ex artikel 35;

dat tenslotte *NCB* uiteenzet dat het Hof geen voorlopige maatregelen tegen *NCB* kan nemen, daar *NCB* in het geding geen partij is;

dat de enige openstaande weg voor *NCC* die van artikel 33 EGKS-Verdrag is, voorzover althans misbruik van bevoegdheid wordt gesteld;

dat de brief der *Commissie* overigens geen „beschikking” of aanbeveling in de zin van de artikelen 14 en 15 EGKS-Verdrag is;

dat niets het Hof veroorlooft om in de plaats van de *Commissie* enige bevoegdheden uit te oefenen, zelfs en vooral bij wege van voorlopige maatregelen, nu de *Commissie* zelf in de eerste plaats geen

gebruik van haar beschikkingsbevoegdheid heeft gemaakt;

dat een partij in een proces niet voor voorlopige gerechtelijke maatregelen vermag te bekomen wat zij in administratieve instantie niet van de executieve heeft weten te verkrijgen;

dat „noodzakelijke” maatregelen niet zonder meer gelijkstaan met maatregelen die voor een der partijen van nut zijn;

dat de *Commissie* heeft bevonden dat *NCB* zijn overheersende positie niet heeft gebruikt voor met het Verdrag strijdige doeleinden, en aan *NCB* geen voorlopige maatregelen die ingaan tegen rechtmatige gedragingen, kan of kan laten voorschrijven;

dat het enige bezwaar van de *Commissie* met betrekking tot de territoriale werking van de kortingen reeds was weggenomen door de hiervoor gevonden oplossing;

dat ingeval van onzekerheid omtrent de economische toestand of omtrent de werking der gevraagde voorlopige maatregelen, het niet aangaat deze toe te kennen;

dat de tekorten welke uit de gevraagde voorlopige maatregelen voortvloeien, niet uitsluitend ten laste van *NCB* mogen worden gebracht;

dat *NCB* met name niet de gevolgen behoeft te dragen van verdragingen, veroorzaakt door het niet tijdig reageren van *NCC* in processueel opzicht of in technologisch of economisch opzicht;

dat *NCB* in de vorm van achtereenvolgende faciliteiten blijk had gegeven van begrip voor *NCC* die zich echter tot op heden niet in staat had betoond gebruik te maken van de haar geboden mogelijkheden om metallurgische cokes te produceren, de met huisbrandcokes geleden verliezen door andere producties te compenseren en haar productie van huis-

brandcokes tot een minimum terug te brengen ten behoud van haar installaties;

dat dit bevestiging vindt in door NCB voorgelegde ramingen;

Overwegende dat ter terechtzitting van 21 oktober 1975 partijen in hun mondelinge opmerkingen zijn gehoord en op vragen van de rechter in kort geding hebben geantwoord;

Ten aanzien van het recht

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het verzoek tot interventie

- 1 Overwegende dat NCB een verzoek tot interventie in het kort geding heeft ingediend;
dat de Commissie en NCC diens procesbelang niet hebben betwist;
- 2 dat NCB derhalve is toegelaten tot interventie in het kort geding aan de zijde der Commissie;

Ten aanzien van het beroep ten principale

- 3 Overwegende dat NCC een beroep wegens nalaten ex artikel 35 heeft ingesteld;
dat zij voorts mondeling en schriftelijk te kennen heeft gegeven op grond van artikel 33 een beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de brief der Commissie van 16 oktober 1975 te willen instellen;
- 4 dat de rechter in kort geding niet bevoegd is de thans hangende of eventueel in te stellen acties te beoordelen of op de uitkomst daarvan te prejudiciëren;

Ten aanzien van het verzoek

- 5 Overwegende dat het verzoek in kort geding in hoofdzaak ertoe strekt op grond van artikel 39 EGKS-Verdrag en overeenkomstig artikel 83, par. 2, van het Reglement voor de procesvoering voorlopige maatregelen te doen gelasten, bestaande hetzij in een opdracht aan de Commissie om een tot NCB gerichte beschikking te geven, hetzij subsidiair in een bevel aan NCB om zich te onthouden van de tenuitvoerlegging van een bepaald prijsbeleid;

Overwegende dat de Commissie, verweerster, een nalaten in de zin van artikel 35 EGKS-Verdrag wordt verweten;

- 6 dat het aan het Hof en niet aan de rechter in kort geding staat ten eerste om te oordelen of inderdaad sprake is van een nalaten dan wel of de brief van 16 oktober 1975, getekend Schlieder, een afwijzende beschikking oplevert, en ten tweede om het geding en de ingestelde actie dienovereenkomstig te kwalificeren;

dat in ieder geval, daargelaten of sprake is van een stilzwijgende beschikking of uitdrukkelijke beschikking tot afwijzing van het administratieve verzoek van 21 juli 1975, zij vastgesteld dat verzoekster in feite de rechter in kort geding vraagt dat een negatieve beslissing, houdende met name een weigering om spoedmaatregelen te nemen, niet ten uitvoer wordt gelegd;

dat de voldoening aan dit verzoek momenteel zou neerkomen op een positieve beschikking, gegeven door de rechter in kort geding in de plaats van de Commissie;

- 7 Overwegende echter dat de Commissie, blijkens het door haar ten deze voor de rechter in kort geding ingenomen standpunt, meent dat „het verzoek aan het Hof niet klaarblijkelijk ongegrond is”, en erkent dat de beide cokesfabrieken van NCC zich in gevaar bevinden en dat met de te nemen maatregelen, welke zij nochtans niet heeft genomen, spoed is geboden;

dat de Commissie in deze gedachtengang bij pleidooi heeft gesproken van een eventueel „gering” misbruik van een overheersende positie;

dat zij in haar memorie heeft betoogd dat „het voortbestaan van twee fabrieken van NCC alsook van NCC zelf als producent van huisbrandcokes op het spel staat” en dat „bij afweging van de belangen der betrokken ondernemingen voorlopige maatregelen gerechtvaardigd voorkomen”;

dat na deze vaststelling de Commissie niettemin vindt dat „het Hof beter dan de Commissie de voorlopige maatregelen kan voorschrijven”, ook al meent zij overigens te beschikken over „de impliciete bevoegdheid een voorlopige maatregel te nemen ter bewaring van de status quo”;

- 8 dat het, aldus gezien, derhalve aan haar staat zelf de noodzakelijk geachte maatregelen vast te stellen;

dat het immers zou ingaan tegen het institutionele evenwicht volgens het Verdrag, indien de rechter in kort geding de plaats van de Commissie zou innemen om een bevoegdheid uit te oefenen, welke allereerst aan haar toekomt onder toezicht van het Hof en waartoe zij alle gegevens heeft of kan verkrijgen;

dat zij derhalve in staat moet worden gesteld de betrokken conservatoire maatregelen te nemen, voorzover deze echter strikt beperkt blijven tot de coekesproductie welke noodzakelijk is om de fabrieken te Barnsley en Rotherham in bedrijf te houden en de daarmee gemoeide arbeidsplaatsen te handhaven;

dat zij daarenboven van NCC passende zekerheidsstellingen moet verlangen voor het geval NCC zou falen in haar beroep ten principale;

DE PRESIDENT VAN HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op de geboden spoed,

beschikt:

- 1. De interventie van NCB in het kort geding is toegelaten.**
- 2. Het staat aan de Commissie om de conservatoire maatregelen te nemen, welke zij strikt noodzakelijk acht, en met een passende zekerheidsstelling doet omgeven, teneinde voor de te verwachten minimum tijd van de procedure in de hoofdzaak de beide met sluiting bedreigde fabrieken van NCC in bedrijf te houden.**
- 3. De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.**

Aldus gedaan te Luxemburg op tweeëntwintig oktober negentienhonderdvijfenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President

R. Lecourt